10. 2. 2005

ID: 30516

Vady žaloby

Vady žaloby lze odstranit i poté, co již uplynula lhůta k tomu soudem stanovená, popřípadě co soud prvního stupně rozhodl o odmítnutí žaloby, avšak nejpozději - bylo-li proti usnesení soudu prvního stupně podáno včas odvolání osobou k němu oprávněnou - do té doby, dokud o odmítnutí žaloby nerozhodl odvolací soud. Skutečnost, že žalobce odstranil vady až po uplynutí lhůty k tomu soudem stanovené, popřípadě až v odvolání proti usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí žaloby, se může projevit v rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 909/2003, ze dne 20.8.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. P., zastoupeného advokátem, proti žalovanému J. s.r.o., o neplatnost zrušení pracovního poměru ve zkušební době, o určení, že pracovní poměr žalobce u žalovaného trvá, a o náhradu mzdy, vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 4 C 676/99, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. března 2002 č.j. 5 Co 144/2002-140, tak, že usnesení krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se žalobou ze dne 5.8.1999, která byla podána u Okresního soudu v Písku dne 6.8.1999, doplněnou podáním ze dne 31.8.1999 domáhal, aby bylo určeno, že "zrušení pracovního poměru ve zkušební době žalovaného vůči žalobci je neplatné a pracovní poměr obou stran nadále trvá", aby žalovanému byla uložena povinnost zaměstnat žalobce a aby mu žalovaný zaplatil náhradu mzdy, kterou v průběhu řízení vyčíslil za dobu od 2.7.1999 do 27.7.2000 ve výši 135.432,50 Kč. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že pracoval u žalovaného od 15.2.1999 jako účetní a že "těsně po nástupu do zaměstnání" utrpěl nepracovní úraz, pro který byl v pracovní neschopnosti až do 6.6.1999. Žalobce dne 4.6.1999 telefonicky informoval sekretářku "majitele" žalovaného paní M. o svém nástupu do práce po skončení pracovní neschopnosti a bylo mu sděleno, že "okamžikem nástupu do práce dostane vyrozumění o rozvázání pracovního poměru ve zkušební době". Posléze dostal ohledně rozvázání pracovního poměru od žalovaného "nevyplněný na stroji psaný formulář bez data" a "někdy po 24.6.1999" obdržel "podezřelou fotokopii, kterou nepovažuje za platný právní úkon, např. proto, že neobsahuje originální podpis statutární osoby a nese datum 14.5.1999, které je prokazatelně nesmyslné".

Okresní soud v Písku rozsudkem ze dne 22.2.2000 č.j. 4 C 676/99-51 určil, že "zrušení pracovního poměru žalobce u žalovaného ve zkušební době je neplatné a pracovní poměr navrhovatele u odpůrce trvá", a rozhodl, že "nárok navrhovatele na náhradu mzdy je co do základu opodstatněn" a že "rozhodnutí o výši náhrady mzdy a o nákladech řízení se zůstavuje rozsudku konečnému". Vycházel ze zjištění, že žalobce pracoval u žalovaného od 15.2.1999 jako účetní v pracovním poměru uzavřeném na dobu neurčitou, že mezi účastníky byla platně sjednána zkušební doba v trvání tří měsíců, že z důvodu nemoci žalobce došlo k prodloužení zkušební doby tak, že trvala i v měsíci červnu 1999, a že v červnu 1999 žalovaný zrušil se žalobcem pracovní poměr ve zkušební době. Protože však "ve zrušení pracovního poměru ve zkušební době" žalobci "nebylo jednoznačně oznámeno, ať už ústně nebo písemně, datum skončení pracovního poměru", je zrušení pracovního poměru ve zkušební době neplatné. Žalobce trvá na tom, aby ho žalovaný dále zaměstnával, a proto jeho pracovní poměr u žalovaného i nadále trvá a žalobce má nárok na náhradu mzdy při neplatném

rozvázání pracovního poměru podle ustanovení § 61 zákoníku práce.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 7.6.2000 č.j. 5 Co 1172/2000-72 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud zjistil, že zkušební doba sjednaná mezi účastníky v písemné pracovní smlouvě, se ve smyslu ustanovení § 31 odst.2 zákoníku práce prodloužila tak, že "neskončila ani v měsíci červnu ani v měsíci červenci 1999", a dovodil, že zrušení pracovního poměru ve zkušební době se uskutečňuje jednostranným právním úkonem některého z účastníků pracovního poměru, který může být platně učiněn i ústně. S poukazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28.4.1995 sp. zn. 6 Cdo 11/94 odvolací soud vyslovil právní názor, že ke zrušení pracovního poměru může dojít kdykoliv během zkušební doby a že zrušení pracovního poměru ve zkušební době má obsahovat určení dne, k němuž se pracovní poměr ruší, že však nejde o podstatnou, nýbrž pouze o pravidelnou náležitost takového právního úkonu; pokud ve zrušovacím projevu nebyl označen den skončení pracovního poměru, pak pracovní poměr končí dnem doručení, popřípadě oznámení zrušení pracovního poměru druhému účastníku pracovního poměru. Protože "zrušovací úkon musí být učiněn v jednom okamžiku, nemůže být několikrát opakován a nemůže také pokračovat v dalších dnech", je třeba určit, který projev žalovaného představuje zrušení pracovního poměru ve zkušební době; kdyby bylo zjištěno, že ke zrušení pracovního poměru ve zkušební době došlo "jinak než písemnou formou", nelze spojovat právní účinky zrušení pracovního poměru s dalšími případnými potvrzeními v písemné formě o skončení pracovního poměru. Odvolací soud uložil soudu prvního stupně, aby v dalším řízení "jednoznačně určil, který projev žalovaného považuje za jednostranný právní úkon ke zrušení pracovního poměru žalobce ve zkušební době u žalovaného".

Okresní soud v Písku poté rozsudkem ze dne 27.7. 2000 č.j. 4 C 676/99-86 zamítl žalobu o určení "neplatnosti zrušení pracovního poměru navrhovatele u odpůrce ve zkušební době", žalobu o určení, že "pracovní poměr navrhovatele u odpůrce trvá", a žalobu o zaplacení 135.432,50 Kč; současně rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 29.300,- Kč. Po zjištění, že zkušební doba se ve smyslu ustanovení § 31 odst.2 zákoníku práce prodloužila až do 26.8.1999, z výsledků dokazování soud prvního stupně dovodil, že žalovaný zrušil se žalobcem pracovní poměr dopisem, který je opatřen datem 14.5.1999 a který byl žalobci doručen v období mezi 7.6. až 25.6.1999. Protože v té době ještě běžela zkušební doba, došlo ke zrušení pracovního poměru v souladu s ustanovením § 58 zákoníku práce.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 13.9.2001 č.j. 5 Co 3098/2000-122 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Poté, co neshledal opodstatněnými námitky žalobce, v nichž vytýkal soudu prvního stupně, že ve věci nerozhodl rozsudkem pro zmeškání podle ustanovení § 153b o.s.ř., že "toleroval rozporná tvrzení svědků", že "ignoroval naprostý administrativní nepořádek na straně žalovaného", že "nesprávně vedené dokazování způsobilo kumulativní navyšování nároku na náhradu mzdy a tím i základu pro výpočet odměny advokáta" a že se "nezabýval existencí pracovní smlouvy uzavřené na dobu určitou bez sjednání zkušební doby", a odkaz na právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8.6.1976 sp. zn. 11 Co 216/76, dovodil, že ve vztahu ke zrušení pracovního poměru žalobce v žalobě zmiňuje tři "rozvazovací úkony", a to "rozhovor s M. M. dne 4.6.1999", "nevyplněný na stroji psaný formulář bez data, který žalobce v žalobě označuje jako směšnou urážku a ve svém dopise žalovanému ze dne 14.6.1999 jako blábol", a "úkon, který žalobce v žalobě nazývá podezřelou fotokopií, kterou měl odbržet 25.6.1999". Podle názoru odvolacího soudu je nezbytné žalobce v dalším řízení poučit "o správném znění žalobního petitu podle § 43 odst.1 o.s.ř." s tím, že "povinností žalobce je identifikovat napadený rozvazovací úkon způsobem zrušení pracovního poměru, datem, kdy k němu došlo, a označením jeho účastníků". Soudu prvního stupně současně uložil, aby "po úpravě žalobního petitu žalobcem postupně rozhodoval o platnosti jednotlivých rozvazovacích úkonů v tom časovém sledu, jak byly učiněny", a aby se vypořádal s námitkou žalobce,

že "rozvazovací právní úkony nebyly učiněny v souladu s ustanovením § 242 odst.1 písm.b) zákoníku práce".

Okresní soud v Písku - poté, co usnesením ze dne 4.10.2001 č.j. 4 C 676/99-129 žalobce vyzval ve smyslu ustanovení § 43 o.s.ř. k doplnění žaloby - usnesením ze dne 29.11.2001 č.j. 4 C 676/99-134 odmítl "podání žalobce ze dne 5.8.1999 a ze dne 31.8.1999, jímž se žalobce domáhal určení neplatnosti zrušení pracovního poměru žalobce u žalovaného ve zkušební době", ve věcech určení, že pracovní poměr žalobce u žalovaného trvá, a zaplacení částky 135.432,50 Kč rozhodl, že se vylučují k samostatnému řízení, které bude probíhat pod sp. zn. 4 C 1015/2001, a rozhodl, že "o nákladech řízení bude rozhodnuto ve vyloučené věci, probíhající pod sp. zn. 4 C 1015/2001". Soud prvního stupně dovodil, že žalobce přes výzvu předsedkyně senátu nedoplnil žalobu "ve specifikaci rozvazovacího právního úkonu nebo rozvazovacích právních úkonů" a že pro tento nedostatek nelze v řízení o určení neplatnosti zrušení pracovního poměru žalobce u žalovaného ve zkušební době pokračovat. Žaloba proto musela být v této části podle ustanovení § 43 odst.2 o.s.ř. odmítnuta.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 19.3.2002 č.j. 5 Co 144/2002-140 usnesení soudu prvního stupně ve výroku o odmítnutí žaloby o určení neplatnosti zrušení pracovního poměru žalobce u žalovaného ve zkušební době potvrdil a vyslovil, že v ostatních výrocích usnesení soudu prvního stupně "zůstává nedotčeno". Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce přes řádnou výzvu soudu prvního stupně nedoplnil žalobu ve věci určení neplatnosti zrušení pracovního poměru žalobce u žalovaného ve zkušební době tak, aby žalobní petit byl přesný, určitý a srozumitelný, aby tak soud věděl, o čem má jednat a rozhodnout, neboť nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti než jsou navrhovány, a aby převzetí žalobního petitu do výroku soudního rozhodnutí nemělo za následek nevykonatelnost takového rozhodnutí. Námitku žalobce, že "nelze odmítnout jeho podání učiněné netradičními výrazovými prostředky", odmítl s odůvodněním, že žalobce byl soudem prvního stupně "vyzván k doplnění svého neurčitého podání a byl podrobně poučen o tom, jak a v jaké lhůtě má takové doplnění provést", a že přesto setrval na svém stanovisku, že "v žalobním návrhu nemá co měnit a obecně tvrdil, že popírá skončení pracovního poměru jako celek". Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku žalobce, že "předmět řízení dostatečně definoval již v prvotní žalobě". I když v odvolání proti usnesení soudu prvního stupně uvedl, že "popírá platnost písemného zrušení pracovního poměru ve zkušební době datovaného 14.5.1999 a platnost telefonicky či jinak verbálně učiněného rozvázání téhož poměru provedeného M. M. údajně 4.6.1999", neodstranil tím vadu žaloby, neboť ani "tyto dodatečné formulace nelze převzít do výroku rozsudku soudu prvního stupně a nemohou obstát jako konkrétní žalobní návrhy".

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že již v žalobě specifikoval, jaký konkrétní rozvazovací právní úkon považuje za neplatný. V žalobě totiž popsal "skutkový průběh vedoucí k rozvázání pracovního poměru ze strany žalovaného", přičemž jediným úkonem, jenž "zdánlivě splňuje znaky rozvázání pracovního poměru, je písemné sdělení žalovaného, které je však neurčité a z tohoto důvodu neplatné". Podáním ze dne 31.10.2001 pak žalobce "zcela vyhověl" usnesení soudu prvního stupně ze dne 4.10.2001 sp. zn. 4 C 676/99. Žalobce dále soudu prvního stupně vytýká, že "připustil, aby žalovaný konstruoval další eventualitu rozvázání pracovního poměru a ohledně ní prováděl dokazování, a že, kdyby soud prvního stupně situaci správně posoudil, nebylo by potřebné upřesňovat žalobní petit. Soudy se též nezabývaly otázkou "neurčitosti písemného právního úkonu rozvázání pracovního poměru" ve smyslu ustanovení § 242 odst.1 písm.b) o.s.ř. a námitkami, obsaženými v odvolání žalobce proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 27.7. 2000 č.j. 4 C 676/99-86, ačkoliv podle usnesení odvolacího soudu ze dne 13.9.2001 č.j. 5 Co 3098/2000-122 se s nimi měl soud prvního stupně vypořádat. Žalobce navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti

pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o usnesení, proti kterému je podle ustanovení § 239 odst. 3 o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadené usnesení ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Žaloba je podání, kterým se zahajuje řízení před soudem. Žaloba musí obsahovat obecné náležitosti podání uvedené v ustanovení § 42 odst.4 o.s.ř. a mimo jiné z ní musí být patrno, čeho se žalobce domáhá (srov. § 79 odst.1 větu druhou o.s.ř.).

Údaj o tom, čeho se žalobce žalobou domáhá (tzv. žalobní petit), musí být přesný, určitý a srozumitelný. Soud - jak správně uvedl odvolací soud - musí za řízení zcela přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout, neboť nesmí - s výjimkou případů uvedených v ustanovení § 153 odst.2 o.s.ř. - účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány. Kdyby žalobce nevymezil v žalobě žalobní petit nepřesně, neurčitě nebo nesrozumitelně, převzetí takového petitu do výroku soudního rozhodnutí by mělo za následek, že by rozhodnutí soudu nebylo (z materiálního hlediska) vykonatelné. Přesný, určitý a srozumitelný žalobní petit není jen vyjádřením formálních náležilostí žaloby, ale je zcela nezbytným předpokladem pro to, aby soudní rozhodnutí bylo (z materiálního hlediska) vykonatelné a aby tak nastaly právní účinky, které žalobce zahájením řízení sledoval.

Požadavek, aby ze žaloby bylo patrno, čeho se žalobce domáhá, současně nelze vykládat tak, že by žalobce byl povinen učinit soudu návrh na znění výroku jeho rozsudku. Ustanovení § 79 odst.1 věta druhá o.s.ř žalobci neukládá (například na rozdíl od ustanovení § 71 odst.1 písm.f) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní) formulovat návrh výroku rozsudku soudu, ale jen to, aby ze žaloby bylo patrno, čeho se domáhá. Žalobce uvede, čeho se domáhá, i tehdy, jestliže v žalobě přesně, určitě a srozumitelně označí (tak, aby to bylo možné z obsahu žaloby bez pochybností dovodit) povinnost, která má být žalovanému uložena rozhodnutím soudu (požaduje-li ve smyslu ustanovení § 80 písm.b) o.s.ř., aby bylo rozhodnuto o splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona, z právního vztahu nebo z porušení práva), nebo způsob určení právního vztahu, práva nebo právní skutečnosti (požaduje-li ve smyslu ustanovení § 80 písm.c) o.s.ř. nebo podle zvlášních právních předpisů určení, zda tu právní vztah, právo nebo právní skutečnost je či není). Požaduje-li žalobce peněžité plnění, musí být z žaloby patrno také to, jakou částku mu žalovaný má zaplatit; nemůže-li žalobce svůj peněžitý nárok přesně vyčíslit, musí jej uvést alespoň v přibližné výši.

Je-li žalobní petit přesný, určitý a srozumitelný, soud neporuší ustanovení § 155 odst.1 o.s.ř. nebo ani jiné zákonné ustanovení, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud samozřejmě musí dbát, aby vyjadřoval (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou domáhal; překročit žalobu a přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se žalobce domáhal, může jen tehdy, jestliže řízení bylo možné zahájit i bez návrhu nebo jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky (§ 153 odst.2 o.s.ř.).

Neobsahuje-li žaloba všechny stanovené náležitosti nebo je-li neurčitá nebo nesrozumitelná, předseda senátu usnesením žalobce vyzve, aby žalobu doplnil nebo opravil, určí mu k tomu lhůtu a poučí jej, jak je třeba doplnění nebo opravu provést (srov. § 43 odst.1 o.s.ř.). Není-li přes výzvu předsedy senátu žaloba opravena nebo doplněna a nelze-li pro tento nedostatek v řízení pokračovat, soud usnesením žalobu odmítne, jestliže žalobce byl o tomto následku poučen (srov. § 43 odst.2 o.s.ř.).

Pracovní poměr sjednaný na dobu neurčitou může být rozvázán (srov. § 42 odst.1 zákoníku práce)

dohodou, výpovědí, okamžitým zrušením a zrušením ve zkušební době. Neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním (§ 64 zákoníku práce).

Dohoda o rozvázání pracovního poměru, výpověď z pracovního poměru, okamžité zrušení pracovního poměru a zrušení pracovního poměru ve zkušební době jsou právní úkony, neboť jde o projevy vůle (jednoho nebo obou účastníků pracovního poměru) směřující podle právních předpisů k zániku (ke skončení) pracovního poměru (srov. § 240 odst.1 zákoníku práce). Požaduje-li žalobce, aby soud určil ve smyslu § 64 zákoníku práce neplatnost rozvázání pracovního poměru, musí v žalobě - má-li být její žalobní petit přesný, určitý a srozumitelný - též přesně, určitě a srozumitelně označit právní úkon, kterým s ním druhý účastník rozvázal pracovní poměr. Kdyby tak neučinil a kdyby soud takový žalobní petit převzal do výroku svého rozsudku, mohlo by to mít za následek, že by rozsudek soudu nebyl (z materiálního hlediska) vykonatelný; z výroku takového rozsudku (a jen výrok rozsudku je závazný - srov. § 159 odst.2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2002 a nyní platný § 159a odst.1 až 4 o.s.ř.) by totiž nebylo možné dovodit, o neplatnosti jakého rozvázání pracovního poměru bylo rozhodnuto.

V projednávané věci žalobce ve své žalobě ze dne 5.8.1999 doplněné podáním ze dne 31.8.1999 požadoval, aby bylo rozhodnuto o neplatnosti "zrušení pracovního poměru ve zkušební době žalovaného vůči žalobci\". I když v žalobě popsal (alespoň v základních obrysech) "skutkový průběh vedoucí k rozvázání pracovního poměru ze strany žalovaného", z obsahu žaloby nelze bez pochybností dovodit, kterým právním úkonem (kterými právními úkony) s ním žalovaný měl podle jeho tvrzení zrušit pracovní poměr ve zkušební době; odvolací soud správně (v usnesení ze dne 13.9.2001 č.j. 5 Co 3098/2000-122) dovodil, že ve vztahu ke zrušení pracovního poměru žalobce v žalobě zmiňuje tři "rozvazovací úkony", a to "rozhovor s M. M. dne 4.6.1999", "nevyplněný na stroji psaný formulář bez data, který žalobce v žalobě označuje jako směšnou urážku a ve svém dopise žalovanému ze dne 14.6.1999 jako blábol", a "úkon, který žalobce v žalobě nazývá podezřelou fotokopií, kterou měl obdržet 25.6.1999", aniž by bylo nepochybné, který projev vůle (které projevy vůle) žalovaného považuje žalobce za právní úkon (právní úkony) směřující ke zrušení pracovního poměru účastníků ve zkušební době. Protože žalobní petit nebyl v tomto směru určitý, správně odvolací soud dovodil též to, že je třeba postupem podle ustanovení § 43 odst.1 o.s.ř. se pokusit o to, aby žalobce žalobu opravil, a že jde o takový nedostatek, který - nebude-li odstraněn - brání pokračování v řízení.

S odvolacím soudem však nelze souhlasit v tom, že by za řízení před soudy nebyl uvedený nedostatek žaloby odstraněn. I když žalobce na výzvu soudu prvního stupně, provedenou usnesením ze dne 4.10.2001 č.j. 4 C 676/99-129 náležitě nereagoval (podáním ze dne 31.10.2001 žalobce - jak se dovolatel mylně domnívá - vady žaloby neodstranil, ale pouze požádal o prodloužení lhůty k opravě žaloby do 2.11.2001, a poté zůstal do rozhodnutí soudu prvního stupně nečinný), musí být vzato v úvahu, že v odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 29.11.2001 č.j. 4 C 676/99-134 označil právní úkony, kterými s ním žalovaný podle jeho názoru zrušil pracovní poměr ve zkušební době, když uvedl, že "popírá" platnost "písemného zrušení pracovního poměru ve zkušební době datované 14.5.1999, jehož fotokopie je ve spisové dokumentaci", a platnost "telefonicky či jinak verbálně učiněné rozvázání téhož poměru, provedeného M.M. údajně 4.6.1999".

Názor odvolacího soudu, podle kterého uvedením těchto údajů žalobce neodstranil vadu žaloby, neboť ani "tyto dodatečné formulace nelze převzít do výroku rozsudku soudu prvního stupně a nemohou obstát jako konkrétní žalobní návrhy", není správný. Tyto údaje totiž ve spojení s obsahem žaloby ze dne 5.8.1999 a jejím doplněním ze dne 31.8.1999 přesně, určitě a srozumitelně odpovídají na otázku, čeho se žalobce domáhá, neboť přesně, určitě a srozumitelně označují právní úkony,

kterými žalovaný (podle názoru žalobce) zrušil se žalobcem pracovní poměr ve zkušební době a které žalobce považuje za neplatné. To, že žalobce neformuloval návrh na znění výroku rozsudku soudu, na tomto závěru nic nemění, neboť z tímto způsobem doplněné žaloby bylo jednoznačně patrné, čeho se žalobce domáhal; na základě doplněné žaloby již soud musel zcela přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout, a žaloba takto doplněná umožňovala - za přihlédnutí k tomu, že jen soud formuluje znění výroku rozsudku - převzetí žalobního petitu (z hlediska jeho obsahu) do výroku soudního rozhodnutí.

Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že žalobce odstranil vadu žaloby až v odvolání proti usnesení soudu prvního stupně, kterým byla žaloba z důvodu takové vady podle ustanovení § 43 odst.2 o.s.ř. odmítnuta. Zákon (občanský soudní řád) totiž umožňuje (srov. ustanovení § 167 odst.1 a § 154 odst.1 o.s.ř., podle kterých je pro usnesení rozhodující stav v době jeho vyhlášení, nebo, nebylo-li vyhlášeno, v době jeho vydání, což platí též na usnesení o odmítnutí žaloby), aby žalobce odstranil vady žaloby i poté, co již uplynula lhůta k tomu soudem stanovená, popřípadě co soud prvního stupně rozhodl o odmítnutí žaloby, avšak nejpozději - bylo-li proti usnesení soudu prvního stupně podáno včas odvolání osobou k němu oprávněnou - do té doby, dokud o odmítnutí žaloby nerozhodl odvolací soud. Skutečnost, že žalobce odstranil vady až po uplynutí lhůty k tomu soudem stanovené, popřípadě až v odvolání proti usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí žaloby, se může projevit v rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (srov. § 147 odst.1 o.s.ř.).

Protože usnesení odvolacího soudu není správné, Nejvyšší soud České republiky je zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem, § 243b odst. 3 věta první o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Náhrada nákladů na výživu pozůstalých (jiných) osob
- Mezinárodní příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti
- Smlouva o dílo (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitelský úvěr (exkluzivně pro předplatitele)
- Starobní důchod (exkluzivně pro předplatitele)
- Veřejná obchodní společnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Vypořádání SJM (exkluzivně pro předplatitele)
- Přiměřené protiplnění
- Předkupní právo
- Ochrana osobnosti
- Detence (exkluzivně pro předplatitele)